

Ανοιχτή επιστολή προς τους γονείς των μαθητών μας

Αγαπητοί γονείς,

Για ακόμη μια φορά θεωρούμε αναγκαίο να επικοινωνήσουμε μαζί σας! Με εσάς που δίνουμε από κοινού, καθημερινά στα σχολεία τη μάχη για τη μόρφωση και την ολόπλευρη ανάπτυξη των μαθητών μας, των παιδιών σας..

Αυτές τις μέρες Υπουργείο Παιδείας, υπηρεσιακοί παράγοντες και μια σειρά Μ.Μ.Ε. έχουν επιδοθεί σε μια λυσσαλέα επίθεση και συκοφάντηση των εκπαιδευτικών, προκειμένου να καλλιεργήσουν τον κοινωνικό αυτοματισμό και να διαμορφώσουν «στρατόπεδα» εναντίον μας, στοχεύοντας κυρίως σε εσάς τους γονείς. Είμαστε σίγουροι πως και αυτή τη φορά, η προσπάθειά τους θα πέσει στο κενό!

Για άλλη μια φορά προσπαθούν να εφαρμόσουν ένα αντικειμενικό νομοθέτημα, ντύνοντάς το και πάλι με εύχες λεξούλες περί «βελτίωσης», «αυτονομίας», «αναβάθμισης»...

Την ίδια στιγμή προσπαθούν να πείσουν την κοινωνία ότι οι εκπαιδευτικοί φοβούνται την «αξιολόγηση», που θα αποκαλύψει τάχα την «τεμπελιά» των «βολεμένων», που δε θέλουν την «πρόοδο», και άλλα απόλυτα αναληθή, συκοφαντικά και αρκούντως ευφάνταστα!

Εσείς, οι γονείς, γνωρίζετε καλύτερα από τον καθένα:

- Πόσο «**βουλευτήκαμε**» την περίοδο της πανδημίας, που χωρίς καμία στήριξη από το κράτος, μπήκαμε μέσα στα σπίτια σας και δώσαμε μαζί μάχη, όσο αυτό ήταν δυνατό σε συνθήκες «τηλεκπαίδευσης», να μη μείνει κανένα παιδί πίσω.
- Πόσο «**τεμπελιάσαμε**» την περίοδο των λοκντάουν, κρατώντας ζωντανή την εκπαιδευτική διαδικασία διεκδικώντας, παράλληλα, όλα τα αναγκαία μέτρα για την ασφαλή λειτουργία των σχολείων (μείωση των μαθητών ανά τμήμα, δωρεάν διαγνωστικά self-test και μέτρα ατομικής προστασίας, κ.ά.).
- Πόσο «**έχουμε βουλευτεί**» ακόμα και σήμερα, που τα μορφωτικά κενά παραμένουν, διεκδικώντας από το Υπουργείο Παιδείας ουσιαστικά μέτρα στήριξης του δημόσιου σχολείου (στελέχωση των σχολείων με ψυχολόγους, κοινωνικούς λειτουργούς, δημιουργία τμημάτων ενισχυτικής διδασκαλίας, ουσιαστική προσαρμογή της ύλης, κ.ά.).
- Πόση «**πρόοδο**» έχουμε δει όλα αυτά τα χρόνια στα σχολεία μας, όταν αυτά πλημμυρίζουν με την πρώτη βροχή και παρουσιάζουν πλήθος προβλημάτων κτηριακής υποδομής καθημερινά. Όταν, κάθε Σεπτέμβριο η χρονιά ξεκινά με χιλιάδες κενά εκπαιδευτικών, ειδικού επιστημονικού και βοηθητικού προσωπικού, εκπαιδευτικών παράλληλης στήριξης. Όταν η χρηματοδότηση στα σχολεία την τελευταία δεκαετία έχει μειωθεί κατά 40% και δεν επαρκεί για την κάλυψη των στοιχειωδών αναγκών των σχολείων (φωτοτυπικό χαρτί, εκπαιδευτικό υλικό, θέρμανση...).

Οι εκπαιδευτικοί δε φοβόμαστε την «αξιολόγηση», δεν έχουμε κάτι να κρύψουμε, δεν αντιδρούμε γιατί δε θέλουμε να «ξεβουλευτούμε» όπως λένε τα διάφορα παπαγαλάκια αλλά γιατί θέλουμε να προστατεύσουμε το δημόσιο σχολείο, τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητ(ρι)ών και τα εργασιακά των εκπαιδευτικών. Άλλωστε, κάθε μέρα εξετάζουμε κριτικά και αυτοκριτικά τη δουλειά μας, στους συλλόγους διδασκόντων ανταλλάσσουμε σκέψεις και προτάσεις για να γίνει καλύτερη η σύνθετη παιδαγωγική πράξη. Αυτή ακριβώς η διαδικασία είναι που ζητάμε να στηριχθεί ουσιαστικά από το κράτος. Τα κριτήρια της αξιολόγησης, που προωθεί η κυβέρνηση, δεν έχουν καμία σχέση με αυτή την ανάγκη.

Αυτό που φοβόμαστε επομένως δεν είναι η «αξιολόγηση»!
«Φοβόμαστε» όμως αυτό που θέλουν να φέρουν μέσα από τη λεγόμενη «αξιολόγηση».

Στον 21^ο αιώνα δε ζούμε σε γυάλα. Την ίδια «αξιολόγηση» υλοποιούν εδώ και δεκαετίες σε πολλές μεγάλες χώρες της Ε.Ε., στην Αγγλία, στην Αμερική. Ξέρουμε πολύ καλά και πρέπει να το γνωρίζετε κι εσείς, ότι όπου εφαρμόζεται, έχουν δημιουργηθεί σχολεία πολλών ταχυτήτων, με διαφοροποιημένο πρόγραμμα, που αντιεπισημονικά διαχωρίζουν τους μαθητές σε α' και β' κατηγορίας.

Είναι προφανές ότι η στόχευση του Υπουργείου είναι να καθυποτάξει τους εκπαιδευτικούς μέσω της ατομικής αξιολόγησης, προκειμένου να αποδεχτούν ένα σχολείο το οποίο διαχρονικά υποβαθμίζεται για την πλειοψηφία των παιδιών που προέρχονται από τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα, που βάζει ακόμα μεγαλύτερα εμπόδια σε όσα παιδιά θέλουν να συνεχίσουν τις σπουδές τους. Ένα σχολείο πανάκριβο για την οικογένεια, κατηγοριοποιημένο, που λειτουργεί με όρους επιχείρησης, μετρά έσοδα - έξοδα, αναζητά πόρους για να διασφαλίσει μία στοιχειώδη λειτουργία.

Παράλληλα οι εκπαιδευτικοί, που στην πλειοψηφία τους τόσο οι μόνιμοι όσο και οι χιλιάδες συμβασιούχοι αναπληρωτές καλούμαστε όλη μέρα να συμπληρώνουμε φόρμες, εκθέσεις και δείκτες αξιολόγησης. Με τον τρόπο οδηγούμαστε αναγκαστικά να περιορίσουμε την ουσία της δουλειάς μας, την ίδια την εκπαιδευτική διαδικασία.

Σε αυτό το σχέδιο, που υποβαθμίζει τα μορφωτικά δικαιώματα και υπονομεύει το μέλλον των μαθητών μας, αντιστεκόμαστε εδώ και πολλές δεκαετίες και ο διαρκής αγώνας μας έχει βάλει εμπόδια στην υλοποίησή του.

Απέναντι στο κατηγοριοποιημένο σχολείο που είναι πολύ φτωχό σε υποδομές και περιεχόμενο, που μας καλεί στον 21^ο αιώνα να διδάσκουμε τη γλώσσα μέσα από συνταγές μαγειρικής και τα μαθηματικά «στο περίπου», εμείς αντιτάσσουμε το σχολείο που πραγματικά όλοι μας, γονείς, εκπαιδευτικοί και μαθητές, έχουμε ανάγκη!

Ένα σχολείο που να αντιστοιχεί στις ανάγκες του 21^{ου} αιώνα, προσανατολισμένο στην ολόπλευρη μορφωτική, ψυχοσυναισθηματική, πολιτιστική και κοινωνική ανάπτυξη των μαθητών. Με σύγχρονες εγκαταστάσεις, εργαστήρια, βιβλιοθήκες, γυμναστήρια, αθλητικούς χώρους, χώρους πολιτισμού. Με σύγχρονα αναλυτικά προγράμματα, βιβλία, εποπτικά μέσα που θα βοηθούν στην εκπαιδευτική διαδικασία σε αυτή την κατεύθυνση. Με εκπαιδευτικούς που θα μπορούν να ζουν αξιοπρεπώς την οικογένειά τους. Με μείωση του αριθμού των μαθητών στις τάξεις, αύξηση της χρηματοδότησης, ουσιαστικές επιμορφώσεις εκπαιδευτικών.

Αγαητοί γονείς,

Την Τετάρτη 15 Φεβρουαρίου τα σχολεία μας έμειναν κλειστά ακριβώς γι' αυτούς τους λόγους. Το μάθημα έγινε στις πλατείες, στις απεργιακές συγκεντρώσεις. Εκεί βρεθήκαμε όλοι ενωμένοι σε ενιαίο μέτωπο απέναντι στο σχολείο της ημιμάθειας, στο σχολείο της αγοράς.

Είμαστε σίγουροι πως όπως συμπορευτήκαμε όλο το προηγούμενο διάστημα στον αγώνα για την ασφαλή λειτουργία των σχολείων μας, για την κάλυψη όλων των κενών από την 1^η Σεπτεμβρίου, ενάντια στις συγχωνεύσεις και το κλείσιμο των σχολείων, για τη συντήρηση των σχολείων και τα οξυμένα ζητήματα σχολικής στέγης, αλλά και ακόμα ενάντια στη δραστική μείωση των μισθών μας, στην ακρίβεια και τους «λογαριασμούς - φωτιά», το ίδιο θα συμβεί και τώρα!

**Τα συμφέροντα και οι αγωνίες μας είναι κοινά!
Εμείς, οι πολλοί, έχουμε τον νου μας στο παιδί!
Ας δώσουμε ένα «μάθημα» στους λίγους
που υπονομεύουν το μέλλον του!**